

ΛΗΞΕ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΑΙΔΟΜΕΝΗ.

ΕΤΟΣ Θ'.
ΑΡΙΘ. 104.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, 1876. ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ.
*Εκάστην φύλλον τιμάται λεπ. 10.

Συνδρ. έτησια, 'Αθηνών Δρ. 1—
» » 'Επαρχιών » 1,20
» » 'Εξωτερικού » 2—

ΜΗΤΡΙΚΗ ΣΤΟΡΓΗ.

Ὁ πάνσοφος Δημιουργὸς καὶ Κτίστης τῶν ἀπάντων Πανσόφως ἐνεχάρησεν ἐν ταῖς καρδίαις πάντων τῶν λογικῶν πλασμάτων του, καθὼς καὶ τῶν ἀλόγων τῆν πρὸς τὰ τέχνα των στοργὴν καὶ ἀγάπην ὑπὲρ λόγον. Ἔνεκα τούτου βλέπομεν πῶς οἱ γονεῖς πασχίζουσι Πολὺ διὰ τὰ τέχνα των νὰ τὰ ὑπερασπίζουσι. Τὰ γαλουχοῦν, ἢ ἄλλως πως τὰ τρέφουσι, τὰ προσέχουσι, Νυχθημερῶν δὲ δι' αὐτὰ κόπους καὶ μόχθους ἔχουσι. Καὶ τούτου ἐξακολουθεῖ συνήθως πολὺν χρόνον, Ὅχι ἡμέρας δύο, τρεῖς, ἢ μῆνας τινας μόνον. Πρὸ πάντων ὅμως οἱ γονεῖς τῶν λογικῶν πλασμάτων Πόσον, καὶ πῶς φροντίζουσι διὰ τὰ φίλτατά των! Ὅχι δὲ μόνον οἱ γονεῖς οἱ ἰσχυροὶ τῶν ζώων τῶν λογικῶν, τῶν περωτῶν, ἢ τῶν λοιπῶν ἀλόγων, Γενναίως τε καὶ τολμηρῶς αὐτῶν προκινδονοῦσιν Καὶ προστατεύοντες αὐτὰ φρονέουσιν ἢ φρονέουσι Ἄλλὰ καὶ οἱ δεῖλοι γονεῖς τῶν φύσει ἀδυνάτων Ἀνδρείως προστατεύουσι τ' ἀθῶνα νεογνά των. Ὁρμῶντες κατὰ τοῦ ἐχθροῦ μετ' ὀλμην τὸν προσβάλλουσι Καὶ αὐτῶν τὸν φυγαδεύουσιν ἢ καὶ τὸν καταβάλλουσι. Τούτου δ' ἀπόδειξις τρανὴ εἶναι τῇ ἀληθείᾳ. Ἀστὴ ἢ ἐπισθεν ὑμῶν ὠραία ζωγραφία. Βλέπετε πῶς οἱ ἀσθενεῖς κατ' ἰσχυροῦ ὀρμῶσι, Γενναίως τὸν προσβάλλουσι καὶ τὸν κατανικῶσιν. Ὅθεν καθήκον εἶν' ἡμῶν πάντα νὰ εὐλογοῦμεν τὸν ἔνδοξόν μας Προιητὴν καὶ νὰ τὸν προσκυνῶμεν Διότι ἐνεφύττωσεν εἰς ὄλων τὰς καρδίας Τὸ αἰσθητὸν τὸ εὐγενές τὸ τῆς φιλοστοργίας, Καὶ μᾶς ἐχάρησε γονεῖς μετ' αἰσθητῆμα τοιοῦτον, Ὅπερ καὶ τιμιώτερον εἶν' ὑπὲρ πάντα πλοῦτον. Ταῦτα ὅπ' ὄψιν ἔχοντες, τέχνα μου, νὰ τιμᾶτε τοὺς φιλοστόργους σας γονεῖς· πρέπει καὶ ν' ἀγαπᾶτε.

ΠΕΡΙ ΦΩΤΟΣ.

Ὁ Νεύτων, μελετήσας πολὺ τὰ περὶ τοῦ φωτός, καὶ θέλων νὰ ἐξηγήσῃ τὰ φαινόμενα, τὰ ὅμοια παράγει, ἢ μᾶλλον ἐκ τῶν φαινομένων τούτων μαντεύσων τὴν οὐσίαν του, εἶπεν οὖν τὸ φῶς εἶναι λεπτότατόν τι ρευστόν, — ρευστόν τὸ ἵσχιον ἀδιακόπως παράγουσι καὶ χύνουσι πρὸς πάσας τὰς δυνατάς διευθύνσεις σώματα τινα, ἅτινα ὡς ἐκ τούτου ὀνομάζονται καὶ Φωτεινά. Τοιαῦτα φωτεινά σώματα εἶναι ὁ ἥλιος, καὶ οἱ ἀστέραι οἱ ἀπλανεῖς ἐν τῇ οὐρανῷ καὶ αἱ διάφοροι φλόγαι ἐπὶ τῆς γῆς. Ἄλλ' ἡ γνώμη αὕτη τοῦ μεγάλου ἀστρονόμου δὲν ἠεχαρίστησε πάντας, καθὼς φανεῖσα

ἀνεπαρκὴς πρὸς ἐξήγησιν πάντων τῶν παρακολουθούτων τὸ φῶς φαινομένων, δι' ὃ καὶ ὁ πολὺς Εὐλερος, ὁ μέγας μαθηματικὸς ἐκεῖνος, ἐμβαθύνσας εἰς τὴν ὑπό τοῦ Καρτεσιῶ ἐκφρασθεῖσαν γνώμην, προέτεινε σύστημα ἄλλο — σύστημα ἀνατρέπον τὸ τοῦ Νεύτωνος — σύστημα γενομένου ἤδη παραδεχτὸν ὑπὸ τῶν πλείστων. Κατὰ τὸ σύστημα τοῦτο τὸ φῶς δὲν εἶναι οὐσία, δὲν εἶναι ρευστόν, ἀλλ' εἶναι ἀποτελεσματα ταχυτάτων καὶ ἀλλεπαλλήλων κινήσεων ἢ δονήσεων. Καθὼς αἱ χορδαὶ μουσικοῦ τινος ὄργανου ἢ αἱ πλευραὶ κώδωνος δονοῦμαι μεταδίδουσι τὰς δονήσεις αὐτῶν εἰς τὸν ἀέρα καὶ οὕτω παράγονται ἤχοι, φερόμενοι διὰ τοῦ αὐτοῦ ἀέρος εἰς τὴν ἀκοήν, οὕτω καὶ τὰ σώματα τὰ φωτεινά ἔχουσι τὰ λεπτότατα αὐτῶν μέρια εἰς ἀδιακόπους καὶ ταχυτάτας δονήσεις — δονήσεις μεταδιδόμενας εἰς ρευστόν τι λεπτότατον — ρευστόν διακεχυμένον ἐντὸς τῶν ἀκείρων τοῦ οὐρανοῦ ἐκτάσεων — ρευστόν χιλιάκις ἢ καὶ μυριάκις τοῦ ἀέρος λεπτότερον καὶ ἐλαστικώτερον, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται αἰθὴ ἢ ἠρ. Μεταδιδόμενα αἱ δονήσεις αὐτὰ ἐκ τῶν λεπτοτάτων μορίων τῶν φωτεινῶν σωμάτων εἰς τὸν λεπτοτάτον καὶ ἐλαστικώτατον αἰθέρα παράγουσι τὸ φῶς, ἀπαραλάττω· ὅπως μεταδιδόμενα καὶ αἱ δονήσεις τῶν χορδῶν ἢ κώδωνων εἰς τὸν περιβάλλοντα ταῦτα ἀέρα παράγουσι τοὺς ἤχους. Ὁ αἰθὴρ, φέρων τὰς δονήσεις ταύτας μέχρι τῶν ὀφθαλμῶν μας, μᾶς κάμνει νὰ βλέπωμεν. Ὅστω βλέπομεν τὰ σώματα τὰ φωτεινά. Ὁ αὐτὸς αἰθὴρ φέρων τὰς αὐτὰς δονήσεις καὶ μέχρι τῶν σωμάτων τῶν μὴ φωτεινῶν θέτει καὶ τούτων τὰ λεπτότατα μέρια εἰς ἀναλόγους δονήσεις δονήσεις μεταδιδόμενας ἐπίσης εἰς τὸν αὐτὸν αἰθέρα καὶ οὕτω καθιστῶνται ὄρατὰ καὶ τὰ μὴ φωτεινὰ σώματα· τὰ δὲ χρώματα παράγονται ἐκ τῶν ἀριθμῶν τῶν δονήσεων τῶν λεπτοτάτων μορίων ἐκάστου φωτιζομένου σώματος, ἀπαραλάττω ὡς καὶ οἱ διάφοροι ἤχοι, βαρεῖ· ἢ δεῖς, παράγονται ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν δονήσεων τῶν χορδῶν τέλος ἢ ἔντασις τοῦ φωτός· ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἰσχύος τῶν δονήσεων τῶν λεπτοτάτων τούτων μορίων. Πλὴν καὶ τὰ δύο ταῦτα συστήματα εἶναι θεωρίαι, εἶναι μᾶλλον εἰ κ α σ ἰ α ἰ, οὐχὶ δὲ πράγματα ἀποδεδειμένα, δι' ὃ καὶ τὸ μόνον ἀσφαλὲς εἶναι νὰ λέγωμεν ὅτι τὸ φῶς τὸ βλέπομεν, ἢ μᾶλλον δι' αὐτοῦ βλέπομεν, τί ὅμως κατ' οὐσίαν εἶναι ἀ γ ο ο ὕ μ ε ν. Ἄλλὰ, καὶ τοὶ ἀγνοοῦμεν τὴν οὐσίαν τοῦ φωτός, δυνάμεθα ὅμως νὰ βλέπωμεν τὰ ἀποτελέσματα αὐτοῦ καὶ νὰ γινώσκωμεν πολλὰς ιδιότητάς του.

Μία ἐκ τῶν πολλῶν καὶ θαυμασιῶν τοῦ φωτός ιδιοτήτων εἶναι ἡ καταπληκτικὴ ταχύτης, μεθ' ἧς δι-

ατρέχει τὰς οὐρανίους ἐκτάσεις. Ὑπελογίσθη, ὅτι διατρέχει 80 χιλιάδας λεύγας ἢ 320 ἑκατομ. μέτρα εἰς πᾶν δευτερόλεπτον τῆς ὥρας! Ὅποια καταπληκτικὴ ταχύτης! ταχύτης σχεδὸν ἀκατάληπτος, ἀλλ' εἰς πλήρη καὶ ἐντελῆ ἁρμονίαν μὲ τὰς ἀπείρους τοῦ οὐρανοῦ ἐκτάσεις, τὰς ὁποίας εἶναι διωρισμένον νὰ διατρέχη διότι διὰ τὰ φθάση ἀπὸ τινος ἀστέρας εἰς ἡμᾶς χρειαζέται πολλὰς χιλιάδας καὶ ἀπὸ ἄλλους ἑκατομμύρια ἐτῶν!! «Πόσον θαυμαστά τὰ ἔργα σου, Κύριε! Πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας.» (ἀκολουθεῖ.)

(Ἐκ τοῦ Μέλῃ τοῦ ὠραίου περιοδικοῦ συγράμματος ἐκδιδομένου ἐν Σμόρνῃ.)

Ὁ Πρόεδρος τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς στρατηγὸς Γράντ.

Ὁ στρατηγὸς Γράντ, ὁ νῦν πρόεδρος τῶν Ἠνωμ. Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, εἶναι ἀνὴρ ὀλιγόλογος, ἀλλ' ἔταν ἀνοίξῃ τὸ στόμα του οἱ μεμετρημένοι λόγοι του ἔχουσι μεγάλην σημασίαν καὶ μεγάλην βαρύτητα. Ἐσχάτως παρακληθεὶς νὰ γράψῃ ὀλίγας λέξεις εἰς τὰ παιδία τὰ συχναίοντα εἰς τὰ Κυριακὰ Σχολεῖα (καὶ πρέπει νὰ ἠξέυρατε, ὅτι χιλιάδες καὶ μυριάδες παιδιῶν καὶ κορασίων συχναίουν εἰς τὰ σχολεῖα ταῦτα ὅχι τόσο διὰ νὰ μάθουν γράμματα, ὅσον διὰ νὰ σπουδάσουν τὸ Ἐδαγγέλιον) ἔγραψε τὴν ἐξῆς λακωνικὴν ἐπιστολήν «Συμβουλεύω τὰ παιδία τὰ συχναίοντα εἰς τὰ Κυριακὰ σχολεῖα, ἀδιάφορον εἰς ποίαν ἐκκλησίαν ἀνήκουν, νὰ κρατῶσι καλῶς τὴν Ἀγίαν Γραφήν καὶ νὰ τὴν θεωρῶσι ὡς ἀγκυραν ἀσφαλῆ τῶν ἐλευθεριῶν των. Νὰ γράψωσι τὰ παραγέλματά της εἰς τὰς καρδίας των καὶ νὰ τὰ πραγματοποιῶσιν εἰς τὴν ζωήν των. Εἰς τὴν Ἐπιρροὴν τῆς Βίβλου χρεωστοῦμεν ἡμεῖς οἱ Ἀμερικανοὶ ὅλην τὴν ὅποιαν ἐκάμαμεν μέχρι τοῦδε πρόοδον εἰς τὸν ἀληθῆ πολιτισμὸν, καὶ εἰς ταύτην πρέπει ν' ἀποθλέπωμεν δι' ὀδηγίας εἰς τὸ μέλλον. Ἡ δικαιοσύνη ἀνοψάνει τὰ ἔθνη, ἐνώ ἡ ἀμαρτία εἶναι ἄναιδος τῶν λαῶν!»

Ὁ ἴδιος Γράντ, ὅστις εἶναι πολὺ ἐκδοτός εἰς τὸ καπνίζειν, ἐπισκεφθεὶς ποτε τὴν μεγάλην διεθνήν ἔκθεσιν ἐν Φιλαδελφείᾳ τῆς Ἀμερικῆς καὶ ἀνάψας τὸ σιγάρον του, εἰδοποιήθη ὑφ' ἑνὸς τῶν ὑπαλλήλων τῆς ἐκθέσεως, ὅστις δὲν ἐγνώριζεν αὐτὸν προσωπικῶς, ὅτι τὸ καπνίζειν ἦτο ἀπιγγορευμένον ἐξέτασας δὲ καὶ μαθὼν, ὅτι ἀληθῶς τοιαύτη ἦτο ἡ διάταξις, ἔβριψε τὸ σιγάρον του καὶ περιῆλθε τὴν ἔκθεσιν ἀνευ τῆς ἐλαχίστης παρατηρήσεως. Τοῦτο δεικνύει τὴν πρὸς τοὺς νόμους καὶ τὴν τάξιν ἀγάπην καὶ δεικνύει τὴν ἀμερικανῶν, ἥτις εἶναι τὸ πρῶτον καὶ ἰσχυρότατον θεμέλιον τῆς δημοκρατίας.

ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΚΑ.

(Συνέχεια τοῦ ἀριθμ. 103.)

ΠΕΡΙ ΚΟΜΗΤΩΝ.

Οἱ κομήται διαφέρουν τῶν ἄλλων γνωστῶν μαλῶν τοῦ ἡλιακοῦ μας συστήματος κατὰ τὰ ἐξῆς.

1. Κινοῦνται ὄχι μόνον ἐκ Δοσμῶν πρὸς Ἀνατολάς, ἀλλὰ καὶ ἐξ Ἀνατολῶν πρὸς Δουσμάς.

2. Αἱ τροχιαὶ των δὲν εἶναι ὁμοιόμορφοι· τινὲς εἶναι ὡσεὶ εἰθεῖς, ἄλλαι Ἐλλείψεις, καὶ ἄλλαι Ὑπερβολαί, αἱ δὲ τελευταῖαι μορφαὶ δεικνύουσιν, ὅτι οἱ κομήται, οἱ ὁποῖοι κινοῦνται εἰς αὐτάς, εἴτε χρειαζόνται ἀνυπολόγιστον καιρὸν νὰ κάμωσι τὴν περὶ τὸν Ἥλιον περιστροφὴν των, ἢ προβαίνουσιν εἰς τὸ ἀγανὲς καὶ δὲν ἐπιστρέψουν πλέον ποτὲ εἰς τὸ ἡλιακὸν μας σύστημα.

3. Ἡ ταχύτης των εἰς τὸ περιῆλιον εἶναι ἀκατανόητος—Εἰς τὸ ἀφήλιον ἐλαχίστη, πυνὼν τρεῖς ὀκτάρδας εἰς κάθε δευτερόλεπτον. Ὑποτίθεται ὅτι ἐντὸς τοῦ χώρου τοῦ ἡλιακοῦ μας συστήματος, τοῦ διαστήματος δηλ. τοῦ μεταξὺ τοῦ ἡλίου καὶ τοῦ ἀπωτάτου πλανήτου Ποσειδῶνος, ὑπάρχουσι περὶ τὰ 500 ἑκατομμύρια κομητῶν. Ἐκ τούτων 200 μέχρι τοῦδε παρατηρήθησαν καὶ ἐσημειώθησαν, καὶ ἐκ τῶν 200 τούτων μόνον 40 ἔχει ὀρισθῆ ὁ χρόνος τῆς περὶ τὸν Ἥλιον περιστροφῆς των.

Ἐκ τῶν τελευταίων τούτων πέντε ὁ χρόνος οὗτος ποικίλλει ἀπὸ 69—75 ἔτη· ἄλλων ἀναβαίνει εἰς πολλὰς ἑκατοντάδας καὶ χιλιάδας· οὕτω λ. χ. ἡ περίοδος τοῦ κομήτου, ὅστις ἐφάνη τὸ 1860, καὶ ὅστις ἦλθε τόσο πλησίον τοῦ Ἥλιου, ὥστε ἐξετέθη εἰς θερμότητα δύο χιλιάδας φορὰς ἀνωτέραν τῆς τοῦ πεπρακτωμένου σιδήρου, ὑπελογίσθη εἰς 8814 ἔτη! ἡ δὲ τοῦ φανέντος τὸ 1844 εἰς 100 περίπου χιλιάδας ἐτῶν!!

Πολλάκις ὁ πυρὴν τῶν κομητῶν χωρίζεται εἰς δύο καὶ τότε σχηματίζονται δύο κομήται, οἵτινες δοφ προβαίνουσιν εἰς τὸ ἀγανὲς τοσοῦτον ἀποχωρίζονται ἀπ' ἀλλήλων.

Δύναται νὰ συγκρουσθῇ ἡ Γῆ μὲ κἀνένα ἀπὸ τοὺς ἀπείρους τούτους κομήτας καὶ ποῖον θὰ ἦναι τὸ ἀποτέλεσμα;

Μέχρις ἐσχάτων ἡ ὑπόθεσις συγκρούσεως τῆς Γῆς μας μετὰ τινος κομήτου συναδεύετο ὑπὸ πανικοῦ φόβου, ἕνεκα τῆς ὑποτιθεμένης καταστροφῆς ἢ σημερινῆ ὅμως ἀστρονομία διεσκέδασεν ὅλους τούτους τοὺς φόβους, ἀποδείξασα, ὅτι ἡ μάζα τοῦ κομήτου εἶναι τόσο μικρὰ καὶ τόσο ἀραιωμένη ἡ ὅλη τε, ὥστε ἡ Γῆ μας δύναται νὰ διέλθῃ δι' αὐτῆς, χωρὶς οἱ κάτω-

και να αισθανθώαι τον ελάχιστον κλονισμόν, όπως τοῦτο συνέβη τὸ 1861, ὅπότε ἐκτός μικρᾶς τινοσ φοσφορώδους ὁσμῆς, οὐδὲν ἄλλα ἔχκος τῆς παρουσίᾳς του ὁ κομῆτης ἐκεῖνος ἀφῆκεν εἰς τὴν Γῆν μας.

Ὁ ποιῆσας τὰ πάντα ἐν τάξει και διατηρῶν αὐτὰ ἐν ἁρμονίᾳ, δὲν θὰ ἀφῆση βεβαίως οὐδὲν μέρος τῆσ παγκοσμίου μηχανῆς σ συνταράξη και καταστρέψη τὴν ἁρμονίαν τοῦ Σόμπαντος.

ΤΟ ΒΑΜΒΙΝΟ (τὸ Βρέφος.)

Ὅπως ὀνομάζεται ἀγαλμάτιόν τι, τὸ ὁποῖον παριστᾶ τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν ὡς βρέφος και τοῦ ὁποῖου ἀκριβῆ εἰκὼνα παριστᾶ ἡ προκειμένη εἰκονογραφία.

Τὸ ἀγαλμάτιον τοῦτο εὑρίσκειται εἰς μίαν τῶν ἐκκλησιῶν τῆς Ῥώμης και λέγεται, ὅτι ἔχει τὴν δύναμιν νὰ ἰατρῆυ

πᾶν εἶδος ἀσθενείας, ὅθεν και συρρέουσι πανταχόθεν εἰ ἀσθενεῖς ἐκεῖ, ὅπως ἰατρῆυθῶσιν.

Εἶναι δὲ εἶδός τι κοῦκλας ζυλίνης 18 δακτυλίων τὸ μήκος και τὸ ἔχουσιν ἐνδοθευμένον ὡς νῆπιον και τεθειμένον ἐν τὸς μικρᾶς κοῦνκας.

Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του φέρει, ὅς φαίνεται εἰς τὴν εἰκονογραφίαν, διαδήμα, λάμπον μὲ πολυτίμους λίθους.

Ἀπὸ κεφαλῆς δὲ μέχρι ποδῶν εἶναι κεκαλυμμένον μὲ πολυτίμα βυβίνια, ἀμειβάτους και ἀδάμαντας, οὕτω πως διατεθειμένους, ὥστε ἀποτελοῦν διάφορα σχήματα.

Ὅταν κανὲν ἀβήρωστον παιδίον φέρεται εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἔπου τὸ Βρέφος τοῦτο εἰσάγεται, ὁ ἱερεὺς σηκώνει αὐτὸ ἀπὸ τῆς κοῦνκᾶς του και τὸ θέτει ὄρθιον ἐπὶ τῆς Ἁγίας Τραπεζῆς, και προσεύχεται ἐπ' αὐτοῦ. Ἐπειτα μὲ τὸν μέγαν δάκτυλον τοῦ ποδός του σταυρώνει, εἰτε κάμνει τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀβήρωστου παιδίου. Μετὰ τοῦτο ὁ ἀβήρωστος φιλεῖ τὸν δάκτυλον τοῦτον και οὕτως ὁ τρόπος τῆς θεραπείας τελειώνει οὐχὶ πάντοτε ὅπως ὁ ἀρρωστος ἐπιθυμεῖ.

Ἐνίοτε τὸ Βρέφος μεταφέρεται εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἀβήρωστου ἐντός μεγαλοπρεποῦς ἀμάξης, συνοδευόμενον ὑπὸ ἱερέων ἐνδοθευμένων στολᾶς λαμπρᾶς, ἐνφ δὲ διέρχεται διὰ τῶν ὁδῶν ὁ λαὸς ἐκβάλει τὸν πῖλον και γονατίζει.

Λέγεται, ὅτι οἱ ἱερεῖς λαμβάνουσιν ἀπὸ τοῦς ἀσθενεῖς, εἰς τῶν ὁποῖων τὰς οἰκίας μεταφέρουσι ἐτὸ Βρέφος, διπλάσια τῶν ὅσα συνήθως λαμβάνει ὁ κάλλιτος ἱατρὸς τῆς πόλεως.

Ἀλλὰ τὸ περιεργότερον πάντων εἶναι ἡ ἱστορία τοῦ Βρέφους τοῦτου και ταύτην ἐπιθυμοῦ νὰ διηγηθῶ εἰς τοῦς μικροὺς ἀναγνώστας τῆς Ἐφημερίδος τῶν Παίδων.

Τὸ εἶδινον τοῦτο ἀγαλμάτιον, λέγεται, ὅτι κατεσκευάσθη ὑπὸ τινος Μοναχοῦ ἐκ μίᾶς τῶν ελαιῶν τοῦ ἀπέναντι τῆς Ἱερουσαλῆμ ὁρους τῶν Ἑλαιῶν. Ἀφοῦ τὸ κατεσκεύασεν, ἠθέλησεν νὰ τὸ χρωματίσῃ, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν εἶχε χροῦμα και μετὰ πολλὰς ματαίας προσπάθειας νὰ εὕρῃ τοιοῦτον, ἀπεφάσισε νὰ νηστεύσῃ και προσευχηθῆ περὶ τοῦτου. Ἡμέραν δὲ τινα μετὰ τὴν προσευχὴν ἔπεσεν εἰς ὕπνον βαθύν και ἐξυπνήσας εὔρεν ὅτι τὸ βρέφος ἦτο χρωματισμένον και τὸσον καλῶς, ὥστε ἐφαίνετο ὡς νὰ εἶχε φυσικὸν δέρμα.

Ὁ Μοναχὸς ὠδηγήθη κατόπιν οὐρανόθεν νὰ μεταφέρῃ ἐτὸ Βρέφος εἰς τὴν Ῥώμην, ἀλλὰ τὸ πλοῖον, ἐφ' οὗ ἐπιβιβάσθη μετ' αὐτοῦ ἐνανάγησε και ἔλος θάλαμος ἐνόμισεν, ὅτι ἀπωλέσθη Αἴφνης ὁπως ἀνεφάνη εἰς Λιβόρνον και ἐκείθεν μεταφέρθη εἰς Ῥώμην και ἐτέθη εἰς τι μοναστήριον πρὸς μεγάλην εὐχαρίστησιν τοῦ λαοῦ.

Μετὰ τοῦτο πλουσία και εὐσεβῆς τις Κυρία ἔλαβεν αὐτὸ εἰς τὸν οἶκόν της, ἀλλὰ ἐτὸ Βρέφος δὲν ἦτο εὐχαριστήμενον μὲ τὴν ἀλλαγὴν, και λοιπὸν ἀφῆκε τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας και διευθύνθη πρὸς τὴν ἐκκλησίαν του.

Ἀφοῦ δ' ἔφθασεν ἐκεῖ ἤρχισεν νὰ σημαῖν τοῦς κώδινας τῆς ἐκκλησίας τοῦτο ἀφύπνισε τοῦς μοναχοὺς, οἱ ὁποῖοι εἰσεβήντες εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἐξεπλάγησαν εὐρόντες ἐτὸ Βρέφος καθήμενον ἐπὶ τῆς Ἁγίας Τραπεζῆς.

Εἰς τὴν ἱστορίαν ταύτην προστίθεται και τὸ ἔξῃς, ὅτι δηλ. πρὸ διακοσίων περὶπου ἐτῶν, ἐτὸ Βρέφος τοῦτο ἐκλήπη ὑπὸ τινος, ἀλλὰ μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐπανήλθε περὶ τὸ μεσονύκτιον, οἱ δὲ μοναχοὶ τοῦ μοναστηρίου του ἀκόσωντες τὸν ἦχον τῶν κωδῶνων ἐξῆλθον και εὔρεν αὐτὸ ἔξω τῆς πύλης ἀνοπῶστον.

Καὶ ἔτος τὴν ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων τελείται μεγαλοπρεπῆς ἑορτὴ εἰς τὴν τοῦ « Βράβου, » τοῦτου, ἴσως, πολλὰ χιλιάδες προσκυνητῶν μεταβαίνουν εἰς Ρώμην ὅπως ἴδωσι καὶ προσκυνήσωσι αὐτό.

Ἡ ἀξία τῶν ἀδαμάντων καὶ τῶν λοιπῶν πολυτίμων λί-

θων καὶ ἀναθημάτων, τὰ ὅποια φέρεται ἐκ' αὐτοῦ ἐπὶ μικρὸν τοῦτο ἔξλητον ἀγαθμάτων, » ὑπολογίζονται εἰς πολλὰ ἑκατομμύρια φράγκων. Πόσον μετεβλήθη ἡ πνευματικὴ λατρεία τοῦ Χριστοῦ ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς χρόνοις !

Ἡ κυρὰ Καθὴν συρομένη εἰς τὴν φυλακὴν.

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΝΕΡΙΟΝ.

η

Ἡ κυρά Καλή καὶ ἡ παρακαταθήκη της.

(Συνέχεια τοῦ προηγουμένου ἀριθμοῦ.)

—Ὁ ἰατρὸς μεταβάς εἰς τὴν Ἀστυνομίαν ἐκινουποίησεν τὰς ὑποφίας του εἰς τὸν Διευθυντὴν, δ-
σας λαβῶν δύο ἐκ τῶν κλητῆρων μετέβη εἰς τὴν
οἰκίαν τῆς κυρίας Σμιθ, ὅπου ἡ κυρά Καλή ἐκατοίκει.

Ἡ δουλοχῆς μαύρη δὲν εἶχεν εἰσέτι ἀναλάβει καὶ
ἐκοίτετο ἐξηπλωμένη ἐπὶ τῆς ψάθης της, ὅπως τὴν
εἶδομεν εἰς τὴν εἰκονογραφίαν τοῦ προλαβόντος φύλλου.

—Εἶναι αὕτη ἡ μαύρη, ἣτις ἔχει ὑπὸ τὴν ἐπιτή-
ρησίν της τὰ δύο ταῦτα παιδιά; ἤρώτησεν ὁ Ἀ-
στονόμος τὴν κυρίαν Σμιθ, ἣτις τὸν ἀδήγησεν εἰς τὸ
δωμάτιον τῆς κυρά Καλῆς.

—Μάλιστα, — εἶπεν ἡ κυρία Σμιθ.

—Λοιπὸν, Καλή, — εἶπεν ὁ Ἀστυνόμος ἐπιτακτι-
κῶς, — ὀρίστε, ἀκολούθησέ με εἰς τὴν Ἀστυνομίαν.

—Εἰς τὴν Ἀστυνομίαν! ἐξεφώνησεν ἡ κυρά Καλή,
καὶ τί δουλειὰ ἔχει μία πτωχὴ μαύρη εἰς τὴν Ἀ-
στυνομίαν, κύριέ μου;

—Ἐκεῖ θὰ εὐρωμεν τί δουλειὰ ἔχεις τώρα σηκώ-
θητι καὶ μὴ κολυλοῖς.

—Ἄλλὰ, κύριε, δὲν βλέπεις, ὅτι εἶμαι ἄρρωστος;
Πῶς ἔμπορῶ νὰ ὑπάγω εἰς τὴν Ἀστυνομίαν;

—Αὕτη ἡ ἀσθένεια οὐκ ἔστι πρὸς θάνατον, — εἶ-
πεν ὁ εἰς τῶν κλητῆρων καὶ ἔουρε τὴν μαύρην ἐκ
τοῦ βραχίονος ἐκτὸς τῆς ψάθης της.

Ἡ ἐπακολούθησασα σκηνὴ ἦτο ἀληθῶς τραγικο-
κωμική. Ἡ Λοὺ ἐκρεμάσθη ἀπὸ τοῦ φορέματος τῆς
μαύρης καὶ δὲν ἤθελε κατ' οὐδένα λόγον νὰ τὴν ἀ-
ποχωρισθῆ, ὁ δὲ Κάρλος, ἀφοῦ μετεχειρίσθη ἀρκε-
τὰ τοὺς γρόνθους του, ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ του ἐπῆρε τὴν
λεκάνην τοῦ νιψήματος καὶ τὴν ἐσφενδόνισε καθ' ἐ-
νὸς τῶν κλητῆρων. Ἄλλ' οὐτε ἡ ἀντίστασις τῆς κυρά
Καλῆς, οὐτε αἱ οἰμωγαὶ καὶ τὰ δάκρυα τῆς Λοὺ, οὐ
τε ἡ γενναία ὑπεράσπισις τοῦ Καρόλου, ἠδυνήθησαν
νὰ ἐμποδίσωσι τοὺς ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους ἀπὸ
τοῦ νὰ μεταφέρωσι τὴν μαύρην εἰς τὴν Ἀστυνομίαν,
ὅπου ἐτέθη ὑπὸ κράτησιν μέχρι περαιτέρω ἐξετάσε-
ως τῆς ὑποθέσεως.

—Ὁ Παντοδύναμος Κύριος, — εἶπεν ἡ μαύρη εἰς
τὸν κλεισάντα τὴν θύραν τῆς φυλακῆς της ἀστυνο-
μικὸν κλητῆρα, — θὰ μὲ βλευθερώσῃ καὶ ἐκ ταύτης
τῆς στενοχωρίας διότι γνωρίζεις, ὅτι εἶμαι ἀθῶα. Ἐ-
πειτα ἤρχισεν νὰ ψάλλῃ ἕνα ἐκ τῶν ὠραίων ἐκείνων
ὕμνων, τοὺς ὁποίους οἱ μαῦροὶ τῶν Νοτίων Πολιτει-

ῶν συνειθίζον νὰ τραγῳδοῦσι, πρὸς εὐχαρίστησιν τῶν
κυριῶν των.

—Παράξενος εἶναι αὕτη ἡ μαύρη, — εἶπεν ὁ κλη-
τῆρ πρὸς τὸν διευθυντὴν, ὅστις ἐξῆλθε τοῦ δωματίου
του, διὰ νὰ ἀκούσῃ τὸ ᾄσμα.

—Ναὶ πολὺ παράξενος, καὶ διὰ τοῦτο εἶμαι ἐτι πε-
ριεργότερος νὰ μάθω τὸ μυστήριον, τὸ ὁποῖον συνδέει
αὕτην μετὰ τὰ δύο ἐκείνα εὐγενῆ μικρὰ πλάσματα,
τὰ ὁποῖα ἔχει ὑπὸ τὴν προστασίαν της. Δὲν ἀμφι-
βάλλω δὲ, ὅτι θὰ ἦναι τοιοῦτον ὥστε νὰ δώσῃ αἰτί-
αν εἰς τινα τῶν μυστοιστοριογράφων νὰ γράψῃ κανὲν
μυστοιστόρημα, ἢ εἰς τινα ποιητὴν νὰ ποιῆσῃ τραγυ-
δίαν τινα. Πρόσεξε ὅμως μὴ τὴν ἐνοχλήσῃ τις καὶ
δόσῃ εἰς αὕτην τὸ γυμνά της, ἕως οὗ διαφωτισθῶ-
μεν καλλίτερα περὶ αὐτῆς ἐντὸς τῆς ἡμέρας.

(ἀκολουθεῖ.)

ἄσμα εἰς τὸ εἶαρ

Ποιητὴν ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ τῆς φιλοσοφίας ἐν τῇ ἰδνικῇ
Πανεπιστημίᾳ, κ. Φιλίππου Ἰωάννου, καὶ δημοσιευθὲν ἐν τῇ
Γενικῇ ἐφημερίδῃ τῆς Ἑλλάδος, τὴν 10 Ὀκτωβρίου 1828.

Ὁ σεβάσμιος διδάσκαλος ἐπεθεδαίωσεν ἑμπράκτως ὅτι ἐν τῇ
ποιήματι τούτῳ πρὸς πενήτηντα περίπου ἐτῶν ἐξέφρασαν—
οὐδέποτε ἀποχωρισθεὶς τῶν τέρψεων τῶν Μουσῶν!

Τὸ Ἔαρ μ' ἄνθη καὶ πρασιναδάς,
Τερπνῶς στολίζει τὰς πεδιάδας.
Τὰ δένδρ' ἀνοίγουν, ἄνθη ἐκφύουν,
Καρποὺς ὠραίους μᾶς προμηγύουν.
Αἱ ἀηδόνες λεγρὰ μέλκουν,
'Ἄλλὰ τὸν νοῦν μου αἱ Μοῦσαι τέρκουν.

Ἡ ζεφυρίτις αὔρα κλονίζει
Σιγὰ τὰ φύλλα καὶ ψιθυρίζει.
Νυκτὸς αἱ ὀρόσοι τὴν γῆν ὑγραινουν,
Τέττιγες ἔξω αὐτῆς προβαίνουν
Νὰ τερπετίσσουν ἔς τὰ δένδρα ἀνέρπουν
'Ἄλλὰ τὸν νοῦν μου αἱ Μοῦσαι τέρκουν.

Ὁ γεωπόνος τὸν δεσθαλμὸν του
Ἠδόνει στρέψων πρὸς τὸν ἀγρὸν του.
Τὰ σπαρτὰ θλέπει νὰ κοματίζωσιν,
Τοὺς ἀτάχας ἤδη νὰ καλυκίζωσιν.
Παρθένοι ἄνθη εὐδοσμα δρέπουν,
'Ἄλλὰ τὸν νοῦν μου αἱ Μοῦσαι τέρκουν.

Ἄρνιων πλῆθη καὶ ἐριφίων,
Σχιρτοῦν μὲ χάριν εἰς τὸ πεδίον.

Ὁ βοσκὸς ἔχει τὴν χλόην στρώμα
Καὶ τὸν ἀδλὸν τοῦ κρατεῖ ἔς τὸ στόμα.
Παίζει τὰ δένδρα κόκλω συρρέπου,
Ἄλλὰ τὸν νοῦν μου αἱ Μοῦσαι τέρπου.

Πρίαποι, νόμψαι αἱ τῶν δασέων,
Καὶ τῶν ὑδάτων καὶ τῶν ὀρέων.
Χοροὺς συσταίνου, πανηγυρίζου,
Τὸ ἔρο φάλλου καὶ λιγορίζου.
Τὰ θεῖα κάλλη αὐτῶν ἐκπρέπου
Ἄλλὰ τὸν νοῦν μου αἱ Μοῦσαι τέρπου.

Ἐκ τῶν λιμένων ἦδη τὰ πλοῖα
Θί ναῦται λόου, κάμνου πανία
Τὴν γαληναίαν θάλασσαν σχίζου,
Τρίτωνες κόκλω τὰ τριγορίζου,
Τ' ἄγρια κύματα ἀποτρέπου
Ἄλλὰ τὸν νοῦν μου αἱ Μοῦσαι τέρπου.

Ἐαρ μου ἔχε τὰς καλλονάς σου!
Ζέφυρε παῖζε μὲ τὰς πνοάς σου!
Τέττιγες, κόραι ἐξόχου κάλλους!
Βοσκοὶ καὶ νόμψαι θέλγετε ἄλλους!
Τὸν νοῦν μου ταῦτα δὲν παρεκτρέπου.
Τὸν νοῦν μου πάντα αἱ Μοῦσαι τέρπου.

Ο ΝΑΟΣ ΤΗΣ ΑΡΤΕΜΙΔΟΣ
ΕΝ ΕΦΕΣΩΙ

Ὁ περίφημος κατασταθεὶς εἰς τὴν ἱστορίαν ναὸς οὗτος: ἐκτίθη τὸ πρῶτον κατὰ τὸ 570 π. Χ. Ἐκείνη δὲ κατὰ τὰ τετρακόσια, π. Χ. ἦτο καθ' ὃν χρόνον ἔκτισε τὸ κώνειον ὁ Σωκράτης.

Ἀνηγέρθη ὁμοῦ ἀμέσως: ἀλλὰ καὶ ὁ δεῦτερος οὗτος ναὸς μετὰ 34 ἔτη, ἦτο τὸ 336 π. Χ. ὑπέστη τὴν αὐτὴν τύχην, κορποληθεὶς ὑπὸ τινος ἀρχαίου ἀνθρώπου, καλουμένου Ἡρωστράτου, ὅστις ἠθέλησε διὰ τῆς πράξεως ταύτης ν' ἀποθανατίσῃ τὸ ὄνομα του. Ἡ δευτέρα αὐτῆ κορπόλησις συνέβη καθ' ἣν νόκτα ἐγεννήθη ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ Ἄρτεμις ἐπιστεύετο ὅτι ἦτο μαῖα τῶν Θεῶν, συγγραφεὺς τις ἑλλην εἰρωνευόμενος αὐτὴν, εἶπεν, ὅτι δὲν ἤδουθήη νὰ σώσῃ τὸν ναὸν της, διότι ἐνησχολεῖτο εἰς τὴν γένναν τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου!

Μετὰ ταῦτα ἤρχισεν ἐκ νέου ἡ ἀνέγερσις αὐτοῦ: ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην ἔχρησθησαν 220 ἔτη, ὡς ἱστορεῖ ὁ Πλίνιος, πρὸς ἐπιτέλειον τοῦ ἔργου. Ὁ δὲ τρίτος οὗτος ναὸς, ἦτο πολὺ μεγαλειότερος καὶ λαμπρότερος τῶν πρὸ αὐτοῦ, διότι πολλοὶ βασιλεῖς καὶ ἡ-

γεμόνες συνεισέφερον πρὸς τὴν ἀνοικοδόμησίν του μεγάλα ποσά. Ὅθεν δικαίως ἐθεωρεῖτο ὡς ἐν τῶν ἑπτὰ θαυμάτων τοῦ κόσμου: ἦτο δὲ τὸ μὲν μήκος 425 ποδ., τὸ δὲ πλάτος 220, καὶ εἶχε περιστήλιον ἐξ 127 λαμπρῶν μαρμαρίνων κορινθιακῶν στηλῶν.

Τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ναοῦ τούτου ἐκαλύπτετο ὑπὸ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, πάντα δὲ τὰ σκεῦῃ του ἦσαν ἐκ τῶν αὐτῶν πολυτίμων μετάλλων.

Ἐντὸς τοῦ περιφήμου τούτου ναοῦ ἴστατο τὸ τῆς θεᾶς ἄγαλμα, τὸ ὅποιον κοινῶς ἐπιστεύετο, ὅτι ἔπεσον ἐξ οὐρανοῦ, ὅθεν καὶ ὠνομάζετο Διοπέτες! καὶ τοῦ ὁποίου εἰκόνα καὶ περιγραφὴν θέλομεν δημοσιεῦσαι εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον τῆς Ἐφημερίων Παίδων.

Ἐπὶ τέλος ὁ ναὸς οὗτος κατεστράφη ὑπὸ τῶν Γότθων ἢ Σιουθῶν κατὰ τὸ 260 ἢ 262 μ. Χ. καὶ ἔκτοτε μένει οὐρὸς ἑραικίων.

Ἦδη ἡ Ἐφεσος ὀνομάζεται Ἀγία σου λούκ.

ΑΝΑΜΙΚΤΑ.

— Μὴ ονειδίσῃς κανένα διὰ τὴν συμφορὰν του, διότι ἡ τύχη εἶναι κοινὴ καὶ τὸ μέλλον ἀβέβητον.

— Πυθαγόρας ὁ Σάμιος πρῶτος μεταδὸ τῶν Ἑλλήνων ἐτόλμησε νὰ εἴπῃ, ὅτι τὸ μὲν σῶμα ἀποθνήσκει, ἡ δὲ ψυχὴ πετώσα πρὸς τὰ ἄνω ἀπέρχεται διαμένουσα ἀθάνατος καὶ ἀγήρατος.

— Ἰότε πόλις τις θὰ ἔχῃ ἀγαθὸν ἄνδρα καὶ θὰ εὐτυχῆ, ὅταν οἱ πολῖται της δεικνύουσι τὴν ἀδιαθεσίαν διὰ τὰ ἀξιώματα, ἔσθιν συνήθως φανερόνουνσιν ἀρχομανίαν.

— Ὅμοιος ὁ ἀρχων, τοιοῦτοι καὶ οἱ ἀρχόμενοι, καὶ ὅσοι οἱ ἀρχόμενοι, τοιοῦτος καὶ ὁ ἀρχων.

— Καὶ ὅταν ἦσαι μόνος μὴτε λέγε, μὴτε πράττει τι ἀπρεπὲς ἢ κακόν.

— Ζήνων ὁ Κιτιεὺς μεταρχόμενος τὸ ἐμπόριον τῆς πορφύρας ἀπὸ τῆς Φοινίκης πλησίον τοῦ Πειραιῶς ἐναοσγήσεν ἀναβάς δὲ εἰς τὰς Ἀθήνας, τριάκοντα ἐτῶν τὴν ἡλικίαν ἦδη ὢν, ἐκάθησε πλησίον βιβλιοπώλης τινοῦ, ὅστις ἀνεγίνωσκε τὸ δεύτερον βιβλίον τῶν Απομνημονευμάτων τοῦ Ξενοφῶντος καὶ ἠκροάζετο εὐχαριστήθεις δὲ ἐκ τῆς ἀναγνώσεως ἠρώτησε τὸν βιβλιοπώλην ποῦ διέτριβον οἱ ἄνδρες, περὶ τῶν ὁποίων ἔγραφεν ὁ Ξενοφῶν. Ἐπειδὴ δὲ κατὰ συγκυρίαν διέβησαν ἐκεῖθεν κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Κράτης, φιλόσοφος κυνικὸς ἐκ Θηβῶν, ὁ βιβλιοπώλης: δεῖξας αὐτὸν τῷ εἶπε νὰ τὸν παρακολουθήσῃ.

Ἐκτοτε ἠκροάζετο τὸν Κράτηα καὶ ἐγένετο μὲν δυνατὸς εἰς τὴν φιλοσοφίαν, ἦτο δὲ ἐντροπαλὸς ὡς πρὸς τὴν κυνικὴν ἀναισχυρίαν.

Θέλων δὲ ὁ Κράτης θὰ τὸν ἐλευθερώσῃ καὶ ἀπὸ ταύτην τὴν ἀδυναμίαν τοῦ ἔδωκε ποτε μίαν χύτραν μὲ φακὴν νὰ τὴν φέρῃ διὰ τοῦ Κεραμικοῦ. Ἐπειδὴ δὲ τὸν εἶδεν, ὅτι ἐντρέπεται καὶ ἐκάλυπτε τὴν χύτραν, κτωπήρας αὐτὴν διὰ τῆς βακτηρίας του τὴν ἔσπασεν, καὶ ἐπειδὴ ὁ Ζήνων ἔφρουγε, ἡ δὲ φακὴ ἔρρεε κἄτω εἰς τὰ ἐκέλη του, «Διατὶ φεύγεις, Φοινικίδιον;» ἐφώνησεν ὁ Κράτης, «ἀφοῦ κἀνὲν κακὸν δὲν ἔπαθες;»

— Χαρίλαος ὁ βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ἐρωτηθεὶς διατὶ τόσον ὀλίγους νόμους ὁ Ἀρκοῦργος ἔθηκεν, ἀπεκρίθη, ὅτι οἱ μεταχειριζόμενοι ὀλίγους λόγους δὲν ἔχουσι χρεῖαν πολλῶν νόμων.

(Ἐκ τοῦ Ἀστέρ. τῆς Ἀνατολῆς.)

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Εἰς τὰ χωρία κατοικῶ, ἴσας ἔχοχας συχνάζω,
 Εἰς πόλεις ὅμως πώποτε τὸν πόδα μου δὲν βάζω.
 Εἰς τὰς χαρὰς εἰς τοὺς χοροὺς πρῶτος ἐγὼ πηγαίνω,
 Εἰς οἶκον πένθους καὶ κλαυθμῶν οὐδέποτε ἐμβαίνω.
 Δὲν πλησιάζω βασιλεῖς, τοὺς φέροντας πορφύρας,
 Ἄλλ' εἶμαι φίλος τοῦ πτωχῆ καὶ σόντροφος τῆς χήρας.
 Ἐγὼ τιμῶ τοὺς ἀρχηγούς, ἐθνάρχας, Πατριάρχας,
 Ἀρχιεραρχίνους, ἄρχοντας καὶ τοὺς αἰρεσιάρχας.
 Προστούτους δὲ ἀκολουθῶ Βραχυμῆνας, Χάνας, Σάχας,
 Δὲν γίνεται δ' ἄνευ ἐμοῦ οὐδὲ αὐτὸς ὁ Χάχας!
 Δὲν εἶμαι εἰς περισπασμούς, εἰς τὴν βῆνην, καὶ ἀνίαν,
 Ζῶ πάντοτε μὲ τὴν χαρὰν καὶ μὲ τὴν ἡσυχίαν.
 Δὲν ἀγαπῶ τοὺς ἀμειλίγους, τοὺς ὀκνηροὺς, τοὺς φαύλους,
 Τοὺς ἀναιδέεις, καὶ ποταποὺς μικροῦς, τε καὶ μεγάλους.
 Διάγω δὲ μὲ τοὺς χρηστοὺς, ἐχέφρονας, χρηστίους,
 Τεχνίτας ἢ μηχανικοὺς, χειροῦργους ἐπισήμους.
 Τὸ φῶς δὲ καὶ τὸν ἥλιον ποσῶς δὲν ὑποφέρω,
 Πλὴν εἰς τὸ φῶχος πάντοτε κ' εἰς τὴν ἡμίχλην χαίρω.
 Μ' εὐρίσκεις πάντα ἴσῃ βροχῇ, χαλαζῶν καὶ χιόνων.
 Μὲ τοὺς χειμάρρους φέρομαι καθ' ὅλον τὸν χειμῶνα.
 Ἄν δὲν μὲ ἐκατάλαβες ἀκόμη ἕως τῶρα,
 Καλὴν νὰ δώσης προσοχὴν εἰς τὰ ἐξῆς· εἰν' ὦρα.
 Μὲ ἔχεις εἰς τὰς χεῖράς σου, ἴσῃ τράχηλον μὲ φέρεις,
 Ἰσῇ στόμαχόν σε μὲ κρατεῖς, ἴσῃ χεῖλῃ μὲ προφέρεις.
 Ἄκόμη δὲν μ' ἐνόησας; ἀκόμη σολλογεῖσαι;
 Στὴν βῆχιν σε μὲ κωβαλεῖς ὁποῖος καὶ ἐάν ᾔσῃαι! Κ.

Σ. Σ. Ἐφ. Παίδων. Καταχωρίζοντες εὐχαριστῶς τὴν ἐπομένην ἐπιστολὴν τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει γνωστοῦ ὁμογενοῦς πλοίαρχου κ. Δεδομενικοῦ, δὲν δυνάμεθα εἰμὴ νὰ αἰσθανθῶμεν χαρὰν βλέποντες τὴν ἡσυχον ἀλλὰ σταθερὰν ὑγιεινὴν ἐπιτροπὴν τῆς μικρᾶς ἐφημερίδος τῶν Παίδων μεταξὺ τοῦ Ἑλληνικοῦ φύλου,

ἔχομεν δὲ δι' ἐλπίδος, ὅτι θέλει ἐξακολουθεῖ παρέχουσα φυγαγωγίαν καὶ διδασκαλίαν εἰς ἔτι πλείονας, ἕως οὗ, θεῖα συνάρσει, γείνη οἰκογενειακὴ ἐφημερίς μεταξὺ τῶν ἀπανταχοῦ ὁμογενῶν ἡμῶν.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει τῇ 14/36 Ἰουλίου 1876.

Ἀξιότιμη κύριε Συντάκτα τῆς Ἐφημ. τῶν Παίδων.

Πρὸ τινων ἡμερῶν ἐβρισκόμενος μετὰ τινων φίλων μου ἤκουσα πολλοὺς ἐπαίνους περὶ τῆς ἀξιολόγου «Ἐφημερίδος τῶν Παίδων» καὶ κατὰ συνέπειαν παρεκάλεσα αὐτοὺς ἵνα μοὶ δανείσωσι φυλλάδιον τινα πρὸς ἀνάγνωσιν, παρὰ τῶν ὑποίων καὶ εἰσακούσθην πραγματικῶς.

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν δοθέντων μοι φυλλαδίων ἐπὶ τοσοῦτον κατεροητεύθην, ἀξιότιμη Κύριε, ἐκ τῆς σπουδαιότητος καὶ τῆς ποιότητος τῆς ἐν αὐτοῖς πνευματικῆς τροφῆς τῶν παιδῶν, ὥστε σπεύσας ἀμέσως παρὰ τῷ ἐνταῦθα ἐπιστάτῃ τῆς ἐφημερίδος ἡμῶν, κορὴν Χρυσάκῃ, ἐπρομηθεύθην παρ' αὐτοῦ διόκληρον τὴν οὐρανὸν τοῦ ἀξιολόγου τούτου περιοδικοῦ ἀπὸ τοῦ 1868 μέχρις Ἰουλίου τοῦ τρέχ. ἔτους, καὶ ἐνεγράφην συνδρομητικῆς καὶ διὰ τὸ τρέχον ἔτος. Τοῦτο δ' ἔπραξα ὑπὲρ τῆς ἠθικῆς προαγωγῆς καὶ μορφώσεως ἐκ τοιούτων ἀναγνωσμάτων τῆς προσφιλῆς ἐνεατοῦ; θυγατρὸς μου, Τονίας, ὑπὲρ ἧς βεβαίως θὰ εὐχρηθε καὶ ὑμεῖς, καὶ τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα ἐγγράψατε, παρακαλῶ, ἀντὶ τοῦ ἐμοῦ ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν μικρῶν συνδρομητῶν ἡμῶν.

Δέξασθε, ἀξιότιμη Συντάκτα, τὴν διαβεβαίωσιν τὴν πρὸς ὑμᾶς ἐξαίρετου ὑπολήψεως, μετ' ἧς διατελῶ

Ἄλλοις ὑμέτερος

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΔΕΔΟΜΕΝΙΚΟΣ

πλοίαρος τῆς Ἀριστοκλιῆς Ἐταιρίας

«Σμῆν-4-Χαϊριέ.»

Ἄσας αἰνίγματος φύλλου Ἰουλίου

Βιβλίον — ἴσον.

Τὸ ἔδωσαν

Οἱ Κ. Π. Πορτοκαλήσιος ἐκ Κωνσταντινουπόλεως—Π. Κ. Παπαπέτρος Γαλαξιδίου—Α. Θεμέλης Σμῆνης—Ι. Α. Κουρτάκης Κολακῶν—Ι. Κ. Βασιῆς Σύρου—Σοφία Σάντου, Ἐριμῆτα Μητράκη καὶ Α. Γεωργιανῆς Πειραιῶς καὶ Ν. Ναδάρης, Γ. Σχομπουρδῆς καὶ Ἰωάν. Δημακόπουλος Ἀθηνῶν.

Ἄσας Γρίφου Α'.

Μος—θ—οσσα—ρ—ετη—ς—επ—ανός

Μισθὸς ἀρετῆς ἔπαινος.

Τὸ ἔδωσαν ὁ ἐκ Γαλαξιδίου Π. Κ. Παπαπέτρος καὶ ὁ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως Δ. Π. Πορτοκαλήσιος.

Σμ. Σ. Ἐφ. Παίδων. Εἰς τὴν λύσιν τῶν Γρίφων δὲν πρέπει νὰ λαμβάνεται ἀκριβῶς ὅπ' ὄψιν ἡ ὀρθογραφία τῶν λέξεων.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Πόσους βασιλεῖς τῆς Βαβυλωνῶς καὶ τῆς Περσίας εἶδαν ὁ προφήτης Δανιὴλ;

2. Διατὶ ὁ βασιλεὺς Ἀσσοῦρος ἀντὶ νὰ ἀνακαλέσῃ τὴν κατὰ τῶν Ἰουδαίων διαταγὴν του, ἔδωκε νέαν, ἔξουσιοδοτήσαν τοὺς Ἰουδαίους νὰ ἐπιπέσωσι κατὰ τῶν ἐχθρῶν αὐτῶν καὶ καταστρέψωσιν αὐτούς;

3. Εἰς ποῖον ἔτος τῆς ἡλικίας τοῦ ἡριστοῦ ὁ Χριστὸς τὸ δημόσιον ἔργον τῆς ἐπὶ γῆς ἀποστολῆς του καὶ πῶς διήλθε τὸν μέχρις ἐκείνου χρόνον τῆς ζωῆς του;